

undervisningsministeriet på statens vegne — som den efter gavebrevets indhold først berettigede til modtagelse af gaven — optaget en indledende forhandling med Københavns kommune, til hvilken samlingen er tilbudt, forsåvidt staten ikke kan acceptere de fastsatte vilkår for gaven, om muligheden for at opnå en ordening, hvorved denne betydningsfulde opgave løses af *staten og kommunen i fællesskab*. Undervisningsministeren opnåede derefter regeringens tilslutning til at gå videre med dette anliggende, orienterede gennem partiformændene rigsdagens politiske partier om, hvorledes sagerne stod, og genoptog dernæst den ovennævnte forhandling, som — efter at J. F. Willumsen ved tilføjelse til sit gavebrev har godkendt, at staten og Københavns kommune inden 1. september 1949 i forening kan modtage gaven — er resulteret i en under forbehold af lovgivningsmagtens og borgerrepræsentationens tilslutning indgået *overenskomst mellem undervisningsministeriet og Københavns kommune*.

Ifølge denne overenskomst deltager staten og Københavns kommune *hver med halvdelen af de med museets tilvejebringelse forbundne udgifter*, hvis størrelse vel endnu ikke kan nærmere fastsættes, men som dog må antages at ville ligge omkring 1 million kroner. *Københavns kommune bliver enejer* af museet, men således at staten bidrager ikke blot til anlægsudgiften, men også til de årlige driftsudgifter, for sidstnævntes vedkommende med et beløb svarende til 40 pct. af disse udgifter, hvis størrelse påregnes at ville blive omtrent svarende til driftsudgiften for den Hirschsprungske samling eller ca. 75 000 kr. årlig inkl. forrentning og afskrivning.

Den ovennævnte komité har givet tilsagn om ved *privat indsamling* og eventuel foranstaltning af et omfattende landslotteri inden den 1. september 1949 at ville søge tilvejebragt en kapital på ca. 400 000 kr. til erhvervelse af kunstværker af J. F. Willumsen til supplering af den i gavebrevet nævnte samling.

Bemærkningerne slutter således:

„Selv om de udgifter, som modtagelsen af J. F. Willumsens gave vil medføre for såvel staten som for Københavns kommune, ikke er ubetydelige, har man anset det for en national opgave at bringe de fornødne ofre for at sikre værker af denne store kunstner for eftertiden som en selvstændig dansk samling, tilgængelig for offentligheden, en tanke, der har vundet støtte indenfor betydende kredse af den danske kunstverden såvel som i pressen og offentligheden, selv om det erkendes, at *planen også har mødt modstandere*, der navnlig har anset Willumsens samling af kunstgenstande af fremmed oprindelse for lidet værdifuld. Uden at man iøvrigt skal gå ind på en vurdering